

Постійну депутатську комісію обласної ради з питань аграрної політики та земельних відносин очолює Валерій Ілліч КАПЛЕНКО (Партія «Блок Петра Порошенка «Солідарність»).

– Валерію Іллічу, які пріоритети роботи очолюваної Вами комісії?

– Земельні відносини наразі є питанням найбільш актуальним. Адже землю передали “Укргеокадастру”, тим самим позбавивши місцеву владу права розпоряджатися нею, крім земель у межах сільської ради, а таких практично немає. Тепер депутати усіх рівнів, крім Верховної Ради, виключені з процесу розподілу земель. Наприклад, на території сільради було 100-гектарне пасовище. Люди платили за нього символічні гроші і випасали худобу. Та коли Держгеокадастр бачить на карті цю, не зареєстровану ні на кого, “білу пляму”, він видає на неї документ еному фермеру, підприємцю, сторонній людині з сусідньої області, навіть не повідомляючи про те сільську раду. Чоловік приїжджає, починає орати, а люди беруть вила і йдуть захищати своє пасовище. Розглядаючи подібні ситуації, я вже об'їздив, як депутат, Миргородський, Диканський, Зінківський райони. Доходить до того, що розорюють заплави рік. Люди поважного віку мені розказують, як у ранньому дитинстві пасли худобу там, де тепер звідкись узялася рілля.

Ще одна “гаряча” тема – виділення землі воїнам – учасникам АТО. На мою думку, держава просто не хоче її віддавати. В Україні залишаються нерозпайованими 10 мільйонів гектарів землі державної власності, в тім числі у нашій області – більше 700 тисяч гектарів. Коли Леонід Кучма одним декретом розпайовав усю колгоспну землю, її вистачило на 14 мільйонів колгоспників. У нас 120 тисяч учасників бойових дій на сході України. По 2 гектари на кожного, виходить лише 240 тисяч. Це питання державного значення, але Держгеокадастр робить навмисно усе, щоб ці гектари не віддавати. Вирішити проблему можна одним розчерком пера. І не треба збирати на мітинги хлопців, які пройшли через вогонь.

Інше надважливе питання для сільськогосподарського виробництва – “нічийні” лісосмуги. Не менш важливе – ставки, яких в оренді перебуває лише 30 відсотків, решта – нікому не

потрібні, бо дуже дорогі. Земля під дворами колишніх колгоспних ферм дорожча, ніж у Полтаві під ресторанами. Колективної власності немає, тільки приватна. Тепер спробуй розпаювати. Доки двір стоїть у бур'яні – все нормально. Тільки-но зайшов господар, навів порядок, одразу їде прокурор, називає це самозахватом з усіма відповідними наслідками.

Я – депутат обласної ради уже шостого скликання. За 22 роки, скільки займаюся земельними питаннями, менш болючими вони не стають. Змінилося вже кілька начальників геокадастру в області, а ситуація та сама. Бо це підневільні люди, які виконують вказівки згори. Ми написали зо два десятки звернень, останню комісію провели практично безрезультатно. Люди шлють листи до обласної ради з усіх кінців Полтавщини. Готуємо комісію, на якій продовжимо розглядати конкретні факти стосовно прав учасників АТО, фермерів, сімейних ферм. Проведемо “круглий стіл”, запросимо фахівців. Внесемо на розгляд сесії. Але, наголошую, потрібне політичне рішення на найвищому рівні, прийняття закону, який у Верховній Раді лежить уже півтора року, щоб повернути право громадам розпоряджатися землею на місцях. Яка різниця, це об'єднана територіальна громада чи районна, сільська? Головне – місцева! Громада знає, де знаходиться пасовище, хто з фермерів – порядний, скільки хлопців де служить. На запит комісії до Держгеокадастру, скільки у нас в області фермерів-“чужоземців” (невже своїх гідних немає?), відповіді так і не отримали. Але я знаю, що “зальотних” землекористувачів багато.

– Чи впливатимуть партійні інтереси на прийняття рішень?

– Я завжди голосував і голосуватиму, виходячи з особистих переконань, керуючись лише тим, наскільки те чи інше рішення – в інтересах держави. Ні в які “закулісні ігри” не граю. Та й уся наша обласна рада за наявності представників десяти партій фактично відстоює не партійні інтереси. Бувають якісь заяви про належність до партії чи фракції, але глобальні питання ми вирішуємо без політичних амбіцій. До речі, депутати облради попереднього скликання також цим не грішили. Найбільш заполітизованим, на мою думку, було скликання часів президентства Віктора Ющенка: що вирішила партія, за що проголосувала фракція, те й буде. Наразі усе це відійшло, за важливі для всієї області питання сесія голосує дружно. У нас у фракції БПП лише кілька членів партії, переважна більшість – позапартійні, у тім числі і я.

– Яким чином будете контролювати виконання прийнятих рішень?

– У цьому стосунку подобається позиція президії, заступників та голови обласної ради: всі питання – через комісії, призначення – на конкурсній основі, співпраця з громадськими радами. У нашій комісії працює людина, яка представляє громадську раду. Представники громадськості, які беруть слово перед початком розгляду порядку денного, – це також контроль і нашої роботи, і виконання наших рішень. Інша справа, що, можливо, все це має бути якось більш цивілізовано, з дотриманням регламенту.

Сподобалося голосування стосовно нафтогазових питань. Цей комплекс не дає нам нічого, а ми їм – дозволи. Оті подачки по кілька гривень на сільраду чи кілька тисяч на район громаду не влаштовують. Потрібен жорсткий закон щодо відрахувань від видобутку до місцевих бюджетів, на розвиток самоврядування. А Кабінет Міністрів цього не хоче і робить хитро: якщо за 10 днів, після звернення не зібрали сесію, не дали “добро” надракористувачу, це вважається мовчазною згодою. Я згоден їздити на сесії кожні 10 днів, аж доки не побачу, що користь від наших надр отримують і держава, і наші, місцеві, люди. Доти ми дозволів давати не будемо. Отоді буде результат.

– Який, на Вашу думку, досвід із попередніх каденцій треба зберегти, що нового можете запропонувати колегам-депутатам?

– Те, що громадськість нам допомагає, – добре, але, повторюся, треба вивчати, як цю співпрацю зробити більш цивілізованою, без крику та лайки. Бо іноді втручання громадськості йде не на користь справі. Скажімо, якщо один і той самий чоловік виступає з усіх питань, то він же не “вундеркінд”. Вважаю це неправильним. Та й регламенту треба дотримуватися, у тім числі й громадськості, щоб це не тривало одну-дві години.

А з попередніх каденцій треба залишати той принцип, що усі питання, без винятку, повинні проходити розгляд у постійних депутатських комісіях. Рішення комісії не завжди слід вважати єдино правильним, але треба брати його за основу. Тоді й у сесійній залі буде менше емоцій. Корисний досвід – виїзні депутатські комісії, виїзні прийоми депутатів у інших районах, округах. Скажімо, я вже побував у десяти районах, де доводилося “гасити” гарячі земельні конфлікти. На жаль, через названі вже причини повирішував поки що дуже мало.

– Традиційне запитання: розкажіть про свій життєвий і трудовий шлях.

– Народився я у 1953 році у селі Михайлики Шишацького району. Закінчив школу, відслужив армію. Закінчив з відзнакою сільськогосподарський інститут, за фахом – вчений агроном. Повернувся додому, 5 років відпрацював у Семена Свиридоновича Антонця головним агрономом. Ще 5 років був головою колгоспу “Шлях до комунізму”, рік – головою райвиконкому. Після того очолив КСП “Воскобійники”, яке тепер має статус СТОВ.

Вважаю, що “Воскобійники” я зберіг, наразі підприємство – одне з кращих господарств області. Це 8 тисяч орної землі, з пасовищами – 12. Багато будуємо, надоюємо 50 тонн молока – стільки разом не надоює район. 650 людей мають роботу. Допомогаємо утримувати школи, садочки. Є нагороди, удостоєний почесного звання “Заслужений працівник сільського господарства України”.

Маю дружину, двох дітей, п'ятьох онуків: чотирьох футболістів і одну дівчинку.

(Всеукраїнська громадсько-політична газета «Зоря Полтавщини», 12 квітня 2016 року, № 52-53)